

Cuprins

| | |
|-----------------------------------|-----|
| Puicuța și Iubărețul | 11 |
| Chiar pe drumul spre pieire | 123 |
| Servețelul verde | 407 |
| <i>Nota autorului</i> | 449 |
| <i>Mulțumiri</i> | 451 |

JONATHAN
COE

Clubul
putregaiurilor

Traducere din limba engleză și note
de Radu Paraschivescu

POLIROM
2012

Era o noapte fantastică. Puteai să te pierzi cu totul în hărmălaie. Problemele mărunte, ca de pildă faptul că rămăseseși fără bani și nu aveai unde să stai, dispăruseră în marea de sunete, sudoare, bere, frenezie și corpuri care se bițiau spasmodic într-o aproximare vagă a ritmului muzicii. Doug nu mai auzise niciodată cîntecele astea, dar în lunile și anii următori aveau să-i devină cei mai apropiați prieteni: *Deny*, *London's Burning*, *Janie Jones*. Era siderat de spectacolul lui Joe Strummer strigînd, răcnînd, cîntînd și hăulînd la microfon, cu părul lins din cauza transpirației și cu venele gîtului umflîndu-se și zvîcnînd sub presiunea singelui. Doug se abandona galăgiei și timp de o oră țopăi ca un nebun în inima unei mulțimi dense și pulsatile, compusă din cel puțin două sute de oameni. Caldura și energia erau copleșitoare. La sfîrșit, se impletici pînă la bar și încercă să-și găsească un loc alături de fanii decîși să-și potolească setea. Fu împins și înghiontit, împinse și înghionti la rîndul lui cum se pricepu mai bine și se simți, pentru prima dată în ziua aceea, ca la el acasă, într-un fel minunat și surprinzător.

Pe urmă fu bătut brusc pe umăr și se trezi uitîndu-se la o figură care ar fi trebuit să-i fie cunoscută, deși la început nu-și dădu seama de ce.

— Salut! Iar am dat peste tine! spuse un glas care ar fi putut anunța proximele știri la BBC. Ce chestie, nu-i așa că-i mișto?

În clipa aceea își aminti. Era femeia din liftul de la King's Reach Tower. N-o recunoscuse în hainele de piele și în tricou. Își dăduse părul blond pe spate, machiajul începuse să-i curgă din cauza transpirației și nu mai părea bondoacă sau caraghioasă, ci dureros de sexy.

— A, bună! spuse el.

— Să-ți aduc ceva de băut?

Era mai aproape de bar decît el.

— Mulțam. O bere nemțească.

După ce reușiră să iasă cumva din mulțime, femeia îl duse într-un colț retras, unde doi bărbați cam de vîrsta ei, nici unul îmbrăcat ca pentru un concert rock, se rezemau de un perete și se uitau atenți în jur, de parcă s-ar fi așteptat (nu fără motiv) să fie atacați dintr-o clipă în alta.

— El e Jacko, iar ăsta-i Fudge, zise femeia. Baieti, el e...

— Douglas, spuse repede tinărul, neștiind foarte bine de ce-și folosea prenumele întreg.

— Iar eu sînt Ffion, continuă femeia și întinse mina. Ffion ffoulkes. Cu patru „f”.

— Patru? făcu Douglas.

— Cîte doi în fiecare nume.

Nu înțelese o iotă, dar lăsa de la el.

— Douglas e ziarist la *NME*, explică ea mindră. O să scrii despre concertul ăsta?

— Nu, în seara asta nu. Am venit ca simplu spectator.

— Ei bine, ăștia ultimii au fost *grozavi* de-a binelea, spuse Ffion. Dumnezeuule, da' știu c-au ars-o! Îmi ține urechile ca-n război.

Fudge nu scoase un cuvînt, iar Jacko se mulțumi să caste.

— Ia zi, Fee, n-o luăm la picior odată? Mă doare capul de la balamuc, iar proții ăștia îmi bagă frica-n oase.

— Ne pomenim naibii cu vreo boală rușinoasă, adaugă Fudge.

— De fapt, și eu sînt tot „proț”, spuse Douglas, simțind că se enervează.

— Douglas e din Birmingham, își informă Ffion prietenii.

— Aoleu, nasol moment, zise Jacko. Ghinion cu carul, bătrine.

— Da' tre' să spun c-ai învățat tare repede să vorbești ca noi, îl complimentă zîmbitor Fudge. Te-nțeleg aproape perfect.

Lui Doug, în schimb, îi venea foarte greu să înțeleagă perechea asta ciudată, ale cărei accente

erau și mai ciudate decât cel al lui Ffion pentru urechea lui neexercată. Mai mult, când izbuti să descifreze ce spuneau, îl veni destul de greu să creadă că pricepuse corect.

— Eu unu' zău dacă văd roștu' la un loc ca Birmingham, zise Jacko. Plin de pakinezi și de proli, nu?

— Pakinezi și proli, confirmă Fudge.

Doug le întoarse spatele fără un cuvânt și o întrebă pe Ffion:

— Putem să mergem și să stăm de vorbă în altă parte? Cred că amicii tăi sînt cea mai timpită pereche de labagii frustrați pe care i-am văzut vreodată.

Jacko îl apucă de gulerul tricoului și-i spuse:

— Ia ascultă, băi, fute-vînt, ce zici dacă-ți bag un pumn în mecla aia chioambă?

— Încearcă, răspunse Doug. Dar cred c-ar fi bine să știi că am un briceag cu arc în buzunar.

Jacko își slăbi treptat strînsoarea. De pe chip îi dispăruse deja orice urmă de culoare în clipa cînd se întoarse spre Ffion.

— Hai, Fee. Am zis că ne-nîlnim cu McSquiter și cu restul găștii la Parson's.

— Eu rămîn aici.

Se priviră în ochi cîteva clipe, după care Jacko batu furios din picior și o luă din loc.

— Ștoarfă nesîmțită, zise Fudge, urmîndu-l.

Ffion și Doug își băură berea în liniște o bucată de vreme. Tinăra îi zîmbi din nou.

— Chiar ai un briceag? îl întrebă ea.

— Nu, normal că nu.

Se aplecă spre el și îl sărută apăsător pe gură, cu buzele depărtate. Avea gust de bere și de ruj.

— Ești un dulce, spuse ea. Ce zici de o cacao și de nițică jughineala la mine acasă?

— În regulă, zise Doug, nouăzeci la sută sigur că interpretase corect invitația. Pot să dorm la tine?

— Sigur că poți.

Doug pierdu ceva important în noaptea aceea. Nu virginitatea, de care se despărțise deja prin amabilitatea unei eleve cooperante din clasa a noua, pe cînd avea paisprezece ani, într-un mic hotel de pe Rive Gauche, într-una dintre neprețuitele excursii la Paris organizate de domnul Plumb în weekend-uri. Lucrul pe care i-l cedă femeii cu numele ridicol de Ffion ffoulkes era mai puțin ușor de definit, însă la fel de imposibil de recuperat. Avea de-a face cu propriul eu, cu sentimentul de apartenență, cu lola-litatea față de locul unde crescuse și față de familia din care provenea. În doar cîteva ore, o alianță îndelungată se văzu întreruptă, pentru a face loc alteia mai noi și mai subtile. Pe scurt, în noaptea aceea Doug se îndrăgosti de clasa instarită.

Se amorează de locurile unde trăiau membrii ei. În timp ce se plimba cu Ffion prin ploaia rece a serii de octombrie, întorcîndu-se la apartamentul de pe King's Road pe care tatal ei i-l cumpăraseră într-un weekend fiindcă așa-i venise, îi căzură cu tronc solemnele terase georgiene ale caselor din Chelsea, precum și pietele liniștite și spațioase din cartier. Aici, își dadu seama Doug, viața era trăită pe picior mare. Prin comparație, Rednal era un loc meschin și fără haz.

Se amorează și de felul cum trăiau oamenii de aici. Admiră amestecul dezordonat și boem din apartamentul ei, precum și felul neglijent în care obiectele de decor și rogojinile afgane se luptau să-ți atragă privirile cu silueta în mărimă naturală, pictată în ulei, a unei femei cu ochi strălucitori și îmbrăcată cu o fustă de tweed, pe care Ffion o identifică mai tîrziu drept mama ei. Îi pomeni lui Doug numele artistului și nu-i veni să creadă că acesta nu auzise de el. La rîndul lui, nici lui Doug nu-i venea să creadă că Ffion avea tablouri de pictori celebri pe pereții apartamentului. Totul în seara aceea părea nou și surprinzător, iar Doug se îndrăgosti pe rînd de felul în care oamenii din clasa

înstărită mincau, beau, își trezeau vecinii cu o muzică asurzitoare, consumau droguri și, bineînțeles, făceau sex – o experiență despre care Doug nu și-ar fi închipuit că putea fi atât de galăgioasă, veselă, polimorfa și susținută.

— Vrei să spui că n-ai mai făcut-o niciodată așa? îl întreba Fflon, senină și incredulă, după ce se instala într-o poziție improbabilă, care o obliga să i se adreseze pe deasupra îndoiturii cotului sau pe sub genunchiul stâng. Doar n-oi fi flacău, Duggie, ai?

Citeva ore mai târziu, în timp ce-l ținea de un smoc de păr, după ce îl fixase capul între picioare, lăsându-l să-i excite clitorisul cu limba, cu un entuziasm constant, neabătut, Fflon scoase deodată un nechezat brusc, ca un ponei de rasă, și-i spuse, cu un suspin încântat:

— O, Duggie, nu-i așa că-i bestial? Cred c-aș putea s-o țin așa tot weekend-ul.

— Și eu la fel, zise Doug sincer, dar nu foarte clar.

— Ce... nasol, adaugă Fflon, alcătuiind cuvintele cum putea mai bine, prin valurile de senzații pe care eforturile lui continuau să i le provoace în intimitatea ființei, că trebuie să mă duc mine la prânz... la Gerrards Cross.

— Contramandază, se auzi vocea înăbușită a lui Doug.

— Dar am fost invitată de – aaaah! – părinții logodnicului meu.

Doug se opri brusc și își ridică privirile. Pe chipul lui se citea o uimire profundă, care ar fi fost comică, dacă părul nu i-ar fi stat vîlvoi și dacă n-ar fi avut pe buze câteva fire de păr pubian și niscai secreții vaginale.

— Ești logodită? întreba el.

— Da, se bosumflă Fflon. Cu cel mai plicticos om din lume.

— Când te-ntorci?

— Nu înainte de duminică seara. Cred c-o să mergem să călărim.

Doug se ridică într-un cot și se șterse la gură cu dosul mîinii. Într-o clipită, își dădu seama că nu avea s-o mai vadă pe Ffion. Într-o alta, îi trecu prin minte că, de fapt, nici nu conta.

— Nu-i nimic, spuse el, sărutîndu-i sfîrcurile, înainte de-a începe să traseze cu gura o linie de-a lungul abdomenului, pe deasupra buricului și spre limanul păros aflat ceva mai încolo. Oricum, am o grămadă de teme în weekend-ul ăsta.

Ffion îl prinse din nou de par și îl trase în sus, readucîndu-și-l în cîmpul vizual. Era rîndul ei să fie uluită.

— Teme? făcu ea. Adică... ești elev?

— Exact.

Ochii se li se întîlniră și imediat cei doi avură impresia că erau părtași la cea mai bună glumă pe care ar fi putut-o inspira hașîșul, muzica, sexul și băutura. Izbucniră în ris și o ținură așa pînă li se tăie răsufierea, iar corpurile lor goale și incolăcite unul în jurul altuia începură să tresalte neputincioase. Doug fu primul care își recăpătă vocea, dar nu reuși decît să imite ironic glasul strident și vocalele rostite clar de Ffion, scoțînd un „Ce mișto!” care o făcu să ridă din nou, ca o adolescentă isterică, așa că toți cei care trecură pe coridor ar fi putut crede că Doug începuse s-o gidile, în loc să se întoarcă la muncile succulente care îl așteptau între pulpele ei lucind de sudoare.